

A fúzió nem csak a dzsesszben működik, hanem Temerinben is

A TEMERINI SZIRMAI KÁROLY MAGYAR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET, JÁCCUNK TRUPP CSOPORTJÁNAK, RÓKUS ZOLTÁN: TYÚKLÉTRA (AVAGY MI CSOROG A NYAKUNKBA) CÍMŰ ELŐADÁSÁNAK ZSŰRIZÉSE

Aki ismeri régebről az egyesület színjátszó múltját még a Trupp alakulása (2017) előttről, és aki figyelte a már megszületett társulat munkáját, az akkor még csak fiatalokkal működő formájában, annak nagyon tisztán kirajzolódik, mennyire szép fúzió alakult ki a két társaság vegyülésével. A legjobbat hozzák ki egymásból, tanulnak egymástól, szépen, plasztikusan olvadnak egybe. Mind rendezésileg, mind színészi alakításokban, mind technikai lebonyolításban tökéletes előadás tanúi lehettünk, így a zsűrizés hangulata is kötetlen és nagyon felszabadult volt.

Fábián Móni moderálásában zajlott a beszélgetés. Feltette a költői kérdést:

Miért élveztük ennyire ezt az előadást? S meg is válaszolta: mert láttuk a társulaton, hogy mennyire jól érezték magukat, és ez az energia átragadt ránk is!

Varga Flórián, az egyesület elnöke beszélt a próbafolyamat mikéntjéről, szerepcserékről, hosszabb kihagyásokról... ezek a dolgok, a színjátszás szeretete mellett, közösek sajnos, majdnem valamennyi társulat életében... ez egy ilyen év volt. Mindezek ellenére 2021 májusában mégis sikerrel megtartották a bemutatót.

– Ez a fiatal és idősebb csapat elég jól összeverődött! Azt hiszem, megtaláltuk a közös nevezőt, ez elsősorban a rendező, **László Sándornak** köszönhető, aki ezt összehozta. A próbák jó hangulatban teltek – és a társulattól itt kitör a nagy nevetés –, kivéve amikor nem! – fűzi hozzá Varga Flórián.

A zsűri tömör és elégedett értékelése következett:

Balázs Áron látta már az előadást ezt megelőzően a röpríz alkalmával. –

– Felírtam három dolgot, aztán egyszerűen megállt a ceruzám, mert azt éreztem, en-

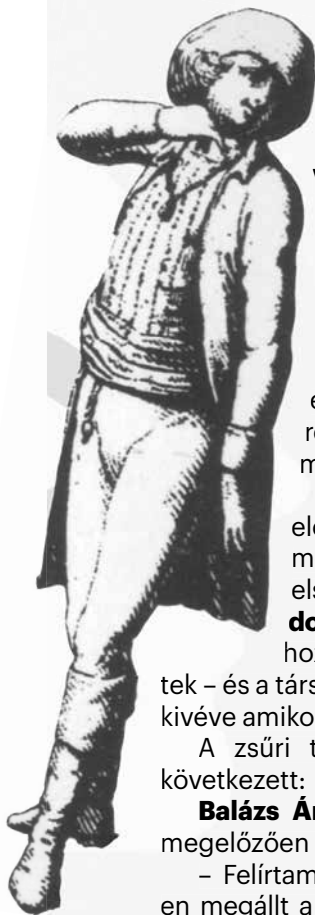

nek nincs értelme, ott akarok lenni, részese akarok lenni a történetnek. Akarok figyelni, akarok követni... Szeretem ezt az energiát, ami ebből a közös munkából árad. – ecsegtelte, majd hozzátette, hogy azért a szöveg, a párbeszédek érthetőségével nem volt viszont kibékülve. – Írva, adva van ez a pongyola szöveg, az utca emberének a nyelvezete. Viszont színpadon azt is értenem kell! Pozitív példa, a szomszédasszonyok (**Nemes Edina** és **Lakatos Klára**) jelenetei; minden szavukat, mondatukat tisztán értettem, hallottam! Ugyanez vonatkozik a dalszövegekre is: azt is értenem kell, mert ezek beszélő dalok, van mondanivalójuk, és sajnos csak a háromnegyedét sikerült elcsípniem, ami kár, mert információt tartalmaztak. (Ehhez a meglátáshoz Valéria egyetértéssel csatlakozik a későbbiekben – a szerkesztő megj.). Ennyi hiányérzetem volt, de egyébként le a kalappal, köszönöm az előadást.

Ágoston Pribilla Valéria értékelése következett a sorban, aki örömét fejezte ki, hogy ilyen szép számú társulatot lát színpadon.

– Beszippantott az előadás már a legelején. Ami csodálatos volt benne, hogy olyan színpadi jelenléteket volt, hogy azt egyszerűen nem is tudom milyen jelzőkkel illetni... mindenki, minden pillanatban jelen volt! Ezért külön dicséret illet benneteket is, meg a rendezőt is a színészvezetéséért. Szédületes tempó, színpadkép, jelmezek, minden annyira klappolt!

Brestyánszki Boros Rozi szintén elragadtatását tudta csak kifejezni:

– All together, minden jó volt! Az előadás, a hangulata, lendülete, a pajkossága! Ha részletekbe akarok menni, akkor az fantasztikus, hogy egy társulatban ilyen színészi kapacitás, és ilyen széles palettájú korosztály van. Erős, pontos, fegyelmezett alakításokat láttam, miközben ez egy vígjáték, és az sokszor csábít, hogy elmenjünk ripakodásba, de nagyon finoman csináltatok, és halálosan viccesek voltatok! – Nemes Edinának, oly annyira sikerült magára öltenie Jucus, a szomszédasszony karakterét, hogy Rozi, nem ismerte fel civil öltözetben, kereste a színésznőt, ezen is jót derült a csapat.

– Két szót akartam a díszletről. Azonfelül, hogy nagyon átgondolt, le a kalappal! – **Lakatos Klára** nemcsak mint színész, Mari, a másik szomszédasszony szerepében vett részt az előadásban, hanem mint díszlettervező is, férjének, **Lakatos Istvánnak** pedig mint kivitelezőé az érdem.

– Nagyon szépek voltak a koreográfiák is (**Crnkovity Gabriella**).

Egy kitérő erejéig egy általános és fontos szabályra hívta fel a színészek figyelmét:

– Meg kell tanulni, nemcsak a saját, de a partner szövegét is. Ettől nem lyukad ki a jelenet, hogy túl nagy szünetet hagysz, valamint nem beszélek rá a másik szövegére, ami-

től nagyon civilnek hat a párbeszéd. Felmerült bennem valami, ez egy nagyon komplikált szöveg, nagyon komplikált a cselekményvezetése. Végig tudják követni a szálakat a nézők ott, ahol játsszátok?

László Sándor válaszolt a kérdésre:

– Igen, agyonbonyolította a Rókus (**Rókus Zoltán**, a darab szerzője)... Nem biztos, hogy ő maga el tudná mesélni – és erre hatalmas derűltég lett a teremben. ☺ – Azt vettem észre, hogy a nézők egy ideig próbálkoznak: akinek sikerül, jól jár, akinek nem, az elengedi ezt a részét a dolognak, és csak a bulit követi, illetve kacag, ha poén jön vele szembe. Attól tartottam, ha ráfekszünk a megértetésre, akkor a dinamikája fog sérülni a dolognak, és ezt a jó energiát nem akartam beáldozni. Volt, aki már háromszor is nézte, legközelebb megérti majd, hogy ki, kicsoda.

Nagy Karina